

A dramatic landscape featuring a dirt road leading towards a wooden barn with a red roof. The sky is filled with dark, heavy clouds, suggesting an approaching storm. The overall mood is somber and atmospheric.

Ranč na Červenom vrchu

JAMIE MCGUIREOVÁ

Autorka bestsellerov *Krásna katastrofa*
a *Chodiaca katastrofa*

Ranč
na
Červenom
vrchu

Ranč
na
Červenom
vrchu

JAMIE MCGUIREOVÁ

Libri
FORTUNA

Original title: Jamie McGuire: RED HILL
Copyright © 2013 by Jamie McGuire
Cover design and art by Damonza

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2014
Translation © Zuzana Kamenská, 2014

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Zuzana Konečná
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-292-8

Venujem Harmony a jej mozgu.

Mňam, mňam, mňam!

Prolog

Scarlet

VAROVANIE BOLO KRÁTKE – VYHLÁSILI HO AKOBY MIMOCHODOM. „Mŕtvolý boli zhromaždené a zničené.“ Moderátori v rádiu urobili niekoľko žartovných poznámok a to bolo všetko. Chvíľu mi trvalo, kým som spracovala, čo mi oznámila hlásateľka správ cez reproduktory môjho auta: „Konečne.“ Vedec v Zürichu teda uspel pri vytváraní čohosi, čo bola dovtedy len fikcia. Celé roky – napriek všetkým etickým kódexom platiacim vo vede – sa Elias Klein neúspešne usiloval oživiť mŕtvolu. Kedysi bol vodcom inteligentnej špičky sveta, ale potom bol na smiech. No v ten deň, keby už nebol po smrti, by sa stal zločincem.

V tej chvíli som v spätnom zrkadle pozorovala, ako sa moje dievčatá hádajú na zadných sedadlách, a tie dve slová, ktoré mali všetko zmeniť, som ledva zachytila. Dve slová, ktoré by ma prinútili dupnúť na plynový pedál a ufujazdiť preč, keby som vtedy práve nepripomínala Halle, aby učiteľke odovzdala súhlas na školský výlet.

Mŕtvolý. Zhromaždené.

Namiesto toho som sa sústredila na to, aby som tretí raz zopakovala, že ich v ten deň po škole vyzdvihne ich otec Andrew. Pripomenula som im, že potom pôjdu do Andersonu, mesta vzdia-

leného asi hodinu autom, kde sme predtým bývali, aby si vypočuli prejav guvernéra Bellmona, ktorý sa bude prihovárať Andrewovým kolegom požiarnikom, kým si celú akciu nafotia reportéri. Andrew si myslel, že by to mohla byť pre dievčatá zábava, a ja som s ním súhlasila – možno prvý raz odvtedy, čo sme sa rozviedli.

Hoci Andrew väčšinou nevedel prejavíť city, mal veľký zmysel pre zodpovednosť. Brával naše dcéry Jennu, ktorá mala sotva trinásť a bola príliš pekná (a príliš svojská) pre vlastné dobro, a sedemročnú Halle na bowling, na večere a občas do kina, ale len preto, lebo mal pocit, že sa to tak patrí. Andrew bral čas strávený so svojimi deťmi ako súčasť povinností, ktoré ho však netešili.

Keď mi Halle pevne schmatla hlavu a prudko ňou zvrtila, aby mi na líca vnútila sladké božteky, napravila som jej okuliare s hrubým čiernym rámom. Ten okamih som si nevychutnala, lebo som netušila, že v ten deň sa udeje množstvo vecí, ktoré vytvoria dokonalý zmätok a rozdelia nás. Halle napoly utekala, napoly hopkala k školskému vchodu. Bola to jediná ľudská bytosť, ktorá podľa mňa dokázala byť zároveň neznesiteľne otravná aj milučká.

Na čelnom skle sa rozprsklo niekoľko kvapiek vody, preto som sa naklonila dopredu, aby som si lepšie prezrela veľký mrak nad nami. Mala som ju poslať do školy s dáždnikom, jej tenká vetrovka nemala proti jarnému dažďu šancu.

Ďalšou zastávkou bola Jennina základná škola, chodila na druhý stupeň. Jenna bezmyšlienkovite rozoberala svoju domácu úlohu z literatúry a popritom esemeskovala so svojím najnovším objavom. Pred školou som jej pripomenula, že ju na zvyčajnom mieste vyzdvihne otec, hneď ako vyzdvihne Halle.

„Počula som ťa prvých desať ráz,“ povedala trochu hlbším hlasom, než bežne mávajú dievčatá jej veku. Pozrela sa na mňa prázdnyhmi hnedými očami. Bola prítomná telom, duchom len zriedka. Jenna mala bujnú predstavivosť, ktorá bola neskutočne

čarovným spôsobom úplne nevypočítateľná a náhodná, ale v poslednom čase som ju nedokázala prinútiť sústrediť sa na nič iné ako na svoj mobil. Priviedla som ju na svet, keď som mala len dvadsať. V podstate sme spolu vyrastali a ja som sa o ňu strachovala, bála som sa, či som všetko – alebo aspoň niečo – spravila správne. Lenže z nejakého dôvodu sa jej darilo vyrastať lepšie, než sme si vedeli predstaviť.

„Bolo to len štvrtý raz. Keďže si ma počula, zopakuj, čo som povedala.“

Jenna si vzdychla, nezúčastnene sa zadívala na svoj telefón. „Vyzdvihne nás oco. Na zvyčajnom mieste.“

„A správaj sa pekne k jeho priateľke. Vravel, že minule si bola drzá.“

Jenna sa na mňa pozrela. „To bola stará frajerka. K novej som nebola drzá.“

Zamračila som sa. „Veď mi to povedal len pred niekoľkými týždňami.“

Jenna vystrúhala grimasu. Nemuseli sme vždy nahlas povedať, čo sme si mysleli, no vedela som, že si myslí to isté, čo som chcela povedať, ale ovládla som sa.

Andrew je šlapka.

Vzdychla som si, otočila som tvár k streche auta a stisla som volant tak pevne, až mi obeleli hánky. Pomohlo mi to udržať jazyk za zubami. Keď som pred dvoma rokmi podpísala rozvodové papiere, v duchu som sľúbila svojim deťom, že pred nimi Andrewa nebudem nikdy ohovárať. Ani ak si to zaslúži, čo sa stávalo často.

„Lúbim ťa,“ povedala som, keď som sledovala, ako sa Jenna zapiera plecóm do dverí. „Uvidíme sa v nedeľu večer.“

„Hej,“ odvetila Jenna.

„A netreskni...“

Hlasné buchnutie otriaslo autom, keď Jenna prudko zavrela dvere a rozbehla sa ku škole.

„... dvermi.“ Vzdychna som si a vyrazila som.

Do nemocnice, v ktorej som pracovala, som išla po Main Street. Stále som zvierala volant a usilovala som sa každou myšlienkou nepreklínať Andrewa. Musel každú ženu, s ktorou sa vyspal viac než raz, predstaviť našim dcéram? Žiadala som ho, prosila, kričala som naňho, aby to nerobil, ale bolo by preňho nepohodlné, keby jeho dievča týždňa nemohlo tráviť víkendy s našimi deťmi. Bez ohľadu na to, že od pondelka do piatka mohol byť, s kým len chcel. Najvtipnejšie na tom bolo, že ak vyvolená mala vlastné deti, ktoré mohli Jennu a Halle zabaviť, Andrew túto príležitosť využil, aby sa s ňou „porozprával“ v spálni.

Kypela vo mne žľč. Či už bol zodpovedný, alebo nie, bol debil, kým som zaňho bola vydatá, a teraz bol ešte väčší.

Pichla som auto na posledné ako-tak prijateľné miesto na parkovisku pre zamestnancov. Počula som húkať sirény a videla som, ako pred nemocnicou zastavuje sanitka.

Začalo liať. Z úst sa mi vydral ston. Sledovala som, ako spolupracovníci bežia dnu. Uniformy im premokli za niekoľko sekúnd, kým utekali cez cestu k vchodu. Bola som pol ulice od nemocnice.

Vďakabohu je piatok.

Vďakabohu je piatok.

Vďakabohu je piatok.

Kým som vypla motor, v rádiu sa ozvala ďalšia správa, niečo o epidémii v Európe. Keď sa na to pozriem spätne, všetci vtedy vedeli, čo sa deje. Veľmi dlho o tom kolovalo toľko vtipov, že nikto nechcel uveriť, že by sa to mohlo vážne stať. Pri množstve seriálov, komiksov, kníh a filmov o nemŕtvych nás nemalo prekvapiť, že sa konečne našiel niekto dostatočne múdry a šialený, aby sa to pokúsil uskutočniť.

Viem, že sa svet skončil v piatok. A ja som ostala bez svojich dcér.

Prvá kapitola

Scarlet

KEĎ SA ZA MNOU HLUČNE ZAVRELI HRUBÉ KOVOVÉ DVERE, PRUDKO som dýchala. Rozpažila som ruky. Z končekov prstov mi kvapkala voda na dlaždice. Moja uniforma, pred niekoľkými minútami ešte svetlomodrá, tak nasiakla dažďovou vodou, že sa zmenila na tmavomodrú.

Pri každom kroku mi vyšiel z tenisiek čľapotavý zvuk. *Fuj!* Len máločo bolo horšie ako mokré oblečenie a topánky. Dokonca aj nohavičky. Mala som pocit, že som v šatách skočila do bazéna. Jar sa začala len pred niekoľkými dňami a naším územím sa prehnal studený front. Dážď pripomínal lietajúce, smrtiace ľadové dýky.

Lietajúce, smrtiace ľadové dýky. *Pche!* Zdá sa, že sa na mňa naliepil Jennin dramatický spôsob vyjadrovania.

Pretiahla som svoju kartičku s menom cez čítačku a počkala som, kým svetielko navrchu nezasvietilo nazeleno a nezaznelo vysoké pípnutie sprevádzané cvaknutím zámky. Musela som použiť váhu svojho tela, aby som otvorila ťažké dvere, a potom som vstúpila na hlavnú chodbu.

Spolupracovníci sa na mňa s porozumením usmievali, čo mi aspoň čiastočne pomohlo zmierniť zahanbenie.

Brala som schody po dvoch, keď som uháňala k poschodiu s operačnými sálami, a vklzla som do ženskej šatne. Vyzliekla som sa z mokrého oblečenia a natiahla som si svetlomodrá uniformu, aká sa nosí na operačke. Aspoň na chvíľu som podržala tenisky pod sušičom rúk. Ostatní röntgenoví technici už boli dole. O ôsmej nás čakalo abdominálne rádiologické vyšetrenie tenkého čreva a rádiológ, ktorý mal tento týždeň službu, býval podráždený, keď sme meškali.

Stále mi čľapotalo v teniskách. Náhlila som sa dole schodmi a späť po hlavnej chodbe k rádiológii. Cestou som minula dvojkrídlové dvere pohotovosti. Strážnik Chase mi zakýval, keď som prechádzala okolo.

„Čau, Scarlet,“ pozdravil s nesmelým úsmevom.

Len som mu prikývla. Viac ako rozhovor ma zaujímal, či všetko stihnem pripraviť na vyšetrenie.

„Mala by si sa s ním porozprávať,“ povedala Christy. Kývla hlavou smerom k Chasovi, keď som prefrnkla okolo nej a záplavy jej dlhých zlatých kučier.

Potriasla som hlavou a vošla som do vyšetrovne. K známemu zvuku mojich tenisiek lepiacich sa na podlahu sa pridala rovnako známa rutina. Chemikália, ktorou čistili podlahu, mala vyhubiť najhoršie baktérie známe ľudstvu, ale zanechávala lepkavé pozostatky. Možno pre to, aby sme nezabudli, že tam je, alebo pre to, aby nám pripomenula, že podlahu treba znova umyť. Z hornej police som vytiahla fľaštičku s kontrastným báriom a doplnila som ju vodou. Znova som ju uzavrela a potriasla ňou, aby prášok s vodou vytvorili odpornú slizkú kašu, ktorá zápachom pripomínala banány. „Nezačínaj. Už som ti povedala, že nie. Vyzerá na pätnásť.“

„Má dvadsaťsedem a nebuď hnusná. Je zlatý a umiera túžbou pohovárať sa s tebou.“

Jej šibalský úsmev bol rozčuľujúco nákazlivý.

„Je to decko,“ odsekla som. „Zavolaj pacientku.“

Christy sa usmiala a vyšla z miestnosti. V duchu som si poznamenala všetko, čo som položila na stôl doktora Hayesa. Najmä v pondelky a ešte väčšmi, keď sa pokašľalo počasie, býval mrzutý.

Mala som šťastie, že sme boli zadobre. Keď som študovala, upratovala som rádiológom domy. Slušne som si tým zarobila a bolo to dokonalé, lebo v tom čase som v škole trávila štyridsať hodín týždenne. Lekári boli v práci tvrdí ako skala, ale počas rozvodu mi pomohli viac než hocikto iný. Dovolili mi brávať si dievčatá do práce a na Vianoce a narodeniny mi dali aj peniaze navyše.

Doktor Hayes mi dobre platil za to, že som chodila upratavať jeho starý farmársky dom v útočisku nazvanom ranč na Červenom vrchu. Nachádzal sa v Kansase uprostred ničoho, vzdialený hodinu a pol od mesta. Bola to dlhá cesta, ale plnila svoj účel: nijaký signál, internet, nijaká premávka ani susedia.

Chvíľu trvalo, kým som to miesto našla, ale potom Halle vymyslela pesničku s pokynmi. Počula som v hlave jej tenký hlások, ako nahlas a sladko spieva z otvoreného okna.

*Na západ z diaľnice jedenásť,
kde nebičko všetky čaká nás.
Na sever z diaľnice stodvadsaťtri.
Stodvadsaťtri? Stodvadsaťtri!
Prejdi cez hranicu,
nedbaj na colnicu!
Dolava, keď zbadáš bielu vežičku,
vyčistíš lekárom každú poličku.
Dolava aj pri cintoríne,
nebojíme sa ani v zime!
Prvá doprava!
Žiadna rozprava!
Cesta na Červený vrch!*

Neskôr sme sa tam vedeli dostať bez problémov, či pršalo, či páliło slnko. Niekoľko rás som dokonca povedala, že by to bolo skvelé útočisko, keby došlo k apokalypse. S Jennou sme boli závislé od televíznych seriálov o ľuďoch, ktorí sa pripravujú na koniec sveta. Nezavárali sme kuracie mäso ani sme si nepostavili podzemný bunker hlboko v lese, ale bolo zábavné sledovať, ako ďaleko sú iní schopní zújsť.

Ranč doktora Hayesa by bolo najbezpečnejšie miesto na prežitie. Kredence a komora boli vždy plné jedla a v pivnici by sa každý nadšenec zbraní rozplynul blahom. Statok trochu ukrývali mierne kopce a z troch strán ho obklopovali pšeničné polia. Poľná cesta sa vinula asi päťdesiat metrov od domu zo severnej strany a za červenou pôdou sa nachádzalo ďalšie pšeničné pole. Ak nerátam mohutný javor za domom, bola viditeľnosť okolo budovy výborná. Dobré na sledovanie západov slnka, ale zlé pre každého, kto by sa chcel nepozorovane prikradnúť k domu.

Christy otvorila dvere a počkala, kým vošla pacientka. Vo dverách zastala mladá žena. Bola vychudnutá, mala vpadnuté oči a pôsobila unavene. Zdalo sa, že váži aspoň o desať kilogramov menej, ako by pre ňu bolo vhodné.

„Toto je Dana Marksová, narodená deviateho decembra tisícdeväťstoosemdesiatdeväť. Správne?“ opýtala sa Christy a otočila sa k Dane.

Dana prikývla. Jej pokožka mala chorobne sivú farbu, zdôrazňovala fialové kruhy pod očami. Celkovo vyzerala veľmi nezdravo a vyčerpane. Napadlo mi, či netrpí anorexiou.

Christy podala žene košielku z tenkej modrej látky. „Prezlečte sa za týmto závesom. Nechajte si len nohavičky. Máte na nich nejaké kamienky alebo kovové ozdoby?“

Dana pokrútila hlavou, zdalo sa, že ju to pobavilo. Potom pomaly vykročila k závesu.

Christy zobrala kazetu s filmom, podišla k röntgenovému stolu uprostred vyšetrovne a zasunula ju do otvoru medzi doskou stola a kontrolkami. „Mala by si aspoň povedať ahoj.“

„Ahoj.“

„Nie mne, Chasovi.“

„Stále sa rozprávame o ňom?“

Christy vyvrátila oči dohora. „Áno. Je pekný, má dobrú prácu, nikdy nebol ženatý a nemá deti. Spomínala som už, že je pekný? Tie jeho tmavé vlasy... a oči!“

„Má hnedé oči, pokračuj. Som zvedavá, ako vychváliš hnedú.“

„Nie sú len hnedé. Majú zlatistý nádych, sú medenohnedé. Vrhni sa naňho, inak prepasieš príležitosť. Vieš, koľko nezadaných žien v tejto nemocnici nad ním slintá?“

„To mi nerobí vrásky.“

Christy sa usmiala a pokrútila hlavou, no zabzučal jej pejdžer a výraz na jej tvári sa rýchlo zmenil. Stiahla si ho z gumičky na nohavičiach a pozrela sa naň. „Dokelu! Musím presunúť C rameno z operačnej sály číslo dva pre pacienta doktora Pollarda. Počuj, možno budem musieť odísť trochu skôr, aby som Kate zaviedla k ortodontistovi. Mohla by si za mňa zobrať operáciu o tretej? Je to brnkačka.“

„O čo ide?“

„Monitoring. Treba len dozerať na C rameno.“

C rameno, nazvané podľa svojho tvaru, ukazovalo lekárom, kde sa nachádzajú v reálnom čase v tele pacienta. Keďže prístroj vyžaroval radiáciu, bolo povinnosťou nás röntgenových technikov, aby sme tam počas operácie stáli a stláčali, ťahali a znova stláčali tlačidlá. Okrem toho sme dozerali na to, aby lekár nevystavil pacienta privysokej dávke žiarenia. Neprekážalo mi dozerať na prístroj, ale bol pekelné ťažký. No Christy by pre mňa spravila to isté, a tak som prikývla. „Jasné. Nezabudni mi však pred odchodom nechať pejdžer.“

Christy schmatla olovenú zásteru a odišla hore. „Si skvelá. Zapísala som Danine údaje do karty. Uvidíme sa neskôr. Vypýtaj si Chasovo číslo!“

Dana vyšla spoza závesu. Naznačila som jej, aby si sadla na stoličku vedľa stola.

„Vysvetlil vám váš lekár, o aký zákrok ide?“

Dana pokrútila hlavou. „Ani nie.“

Napadlo mi niekoľko nevybraných slov. Nedokázala som pochopiť, ako mohol lekár poslať pacienta na vyšetrenie a nevyvetliť mu, o čo ide, a ako bolo možné, že sa na to pacient nespýtal.

„Urobím niekoľko snímok vášho brucha a potom pôjdem po lekára. Vrátim sa, stôl dám do vertikálnej polohy, vy sa postavíte a vypijete za pohár báriovej kaše,“ povedala som a ukázala som na pohár na pulte za mnou. „Po dúškoch podľa lekárneho uváženia. Vďaka fluoroskopii uvidí, ako sa bárium posúva cez hltan do žalúdka. Je to v podstate ako röntgen, ale namiesto snímky získame videonahrávku. Keď skončíme, začneme sledovať priechodnosť tenkého čreva. Dopijete zvyšok bária a urobíme röntgenové snímky tenkého čreva.“

Dana sa pozrela na pohár. „Chutí to hnusne? Veľa som vracala. Neudrším nič v žalúdku.“

Karta so záznamami načarbanými Christinou rukou ležala na pulte medzi prázdnyimi pohármi. Zdvihla som ju a hľadala som v nej odpoveď na svoju ďalšiu otázku. Dana bola chorá len dva dni. Pozrela som sa na ňu a zhodnotila som jej vzhľad.

„Už ste boli takto chorá?“ Pokrútila hlavou. „Boli ste nedávno v zahraničí?“ Znova pokrútila hlavou. „Mali ste niekedy podozrenie na Crohnovu chorobu? Anorexiu? Bulímiu?“ spýtala som sa.

Ukázala mi ruku dlaňou nahor. Uprostred jej predlaktia bol dokonalý odtlačok chrupu. Každý zub preťal pokožku. Hlboké červené perforácie v tvare dvoch polmesiacov jej špatili ruku. Pokožka okolo uhryznutia bola síce modročierne, ale neporušená.

Pozrela som sa jej do očí. „Pes?“

„Opilec,“ povedala a smutne sa zasmiala. „V utorok v noci som bola na párty. Práve sme odchádzali a nejaký imbecil, ktorý sa potácal pred vchodom, ma zdrapil za ruku a uhryzol ma. Bol by mi vytrhol kusisko mäsa, keby ho môj priateľ neudrel. Poslal ho k zemi, a tak sme rýchlo mohli nájsť auto a odísť. Vo včerajších správach hlásili, že napadol aj iných ľudí. Bolo to v ten istý večer v tej istej bytovke. Musel to byť on.“ Spustila ruku k telu. Vyzerala vyčerpane. „Joey je v čakárni... na smrť sa bojí, že mám besnotu. Práve sa vrátil z poslednej misie v Afganistane. Videl všetko, neznesie však, keď vraciam.“ Potichu sa zasmiala.

S pochopením som sa na ňu usmiala. „Vyzerá, že je to skvelý chlap. Tak si vyskočte na stolík a ľahnite si na chrbát.“

Dana spravila, čo som jej povedala, ale potrebovala pomoc. Kostnaté ruky mala ľadové.

„Koľko ste schudli?“ spýtala som sa, keď som ju ukladala na stôl. Bola som si istá, že na jej karte nie je správne uvedená anamnéza.

Dana od chladu skrivila tvár. Tvrdý stôl ju tlačil do panvovej kosti a chrbtice.

„Prikrývku?“ spýtala som sa a vytiahla som z tepelného obalu hrubú bielu bavlnenú deku.

„Prosím.“ Keď som ju zabalila do deky, zastonala. „Ďakujem vám veľmi pekne. Neviem sa nijako zohriať.“

„Máte bolesti v brušnej dutine?“

„Áno. Veľké.“

„Koľko ste schudli?“

„Takmer desať kíľ.“

„Od utorka?“

Dana zdvihla obočie. „Verte, že aj mne je to čudné. Najmä keď uvážim, že už predtým som bola chudá. Nemyslíte si... ne-

myslíte si, že je to besnota, však?“ Usilovala sa zakryť svoju poznámku smiechom, ale v jej hlase zazneli obavy.

Usmiala som sa. „Nepošlú vás na röntgen, ak majú podozrenie na besnotu.“

Dana si vzdychla a zadívala sa do stropu. „Vďaka bohu.“

Keď som Danu správne uložila, nasmerovala som rameno röntgenu na jej brucho, nastavila som parametre, stlačila gombík a potom som odniesla kazetu s filmom k svojej čítačke. Oči som mala prilepené k obrazovke. Bola som zvedavá, či ide o obštrukciu čreva, alebo o prítomnosť cudzieho telesa.

„Čo tam máš, kamoška?“ spýtal sa David, keď sa mi postavil za chrbát.

„Neviem. Za dva dni schudla desať kíľ.“

„Neverím.“

„Ver.“

„Chuderka,“ povedal s úprimnou účasťou.

David so mnou sledoval, ako snímka Daninej brušnej dutiny vypĺňa obrazovku. Obaja sme na ňu zdesene hľadeli.

David si priložil ruku k ústam. „Neverím!“

Pomaly som prikývla. „Ver.“

David pokrútil hlavou. „Také niečo som nikdy nevidel. Teda iba v učebnici, ale... Dokelu! Je to zlé.“

Výjav na obrazovke bol hypnotizujúci. Ani ja som v živote nevidela také zobrazenie plynov. Dokonca ani v učebnici.

„Dnes ráno hovorili o smrteľnom víruse v Nemecku. Vraveli, že sa rýchlo šíri. V televízii to vyzeralo ako vojna. Ľudia v panike pobiehali po uliciach. Desivé.“

Zamračila som sa. „Počula som o tom, keď som viezla dievčatá do školy.“

„Myslíš si, že by ho mohla mať aj táto pacientka? Nepovedali síce, o aký vírus presne ide, ale toto,“ povedal a ukázal na monitor, „je nemožné.“

„Vieš rovnako dobre ako ja, že v tejto práci sa stále stretávame s novými diagnózami.“

David ešte niekoľko sekúnd zísal na snímku, potom prikývol a vytrhol sa z hlbokého zamyslenia. „Ak si skončila, Hayes je pripravený.“

Schmatla som olovenú zásteru, prestrčila som ruky cez otvory a cestou po doktora Hayesesa som si ju zaviazala na chrbte.

Presne ako som čakala, sedel vo svojom kresle pred monitorom v tmavej miestnosti a potichu hovoril do diktafónu. Trpezlivo som počkala pred dverami, kým nezmĺkol. Pozrel sa na mňa.

„Dana Marksová, dvadsaťtriročná, má bolesti v brušnej dutine a od stredy výrazne stráca hmotnosť. Vypadávajú jej vlasy. V anamnéze nemá tráviace ťažkosti, ochorenia tráviaceho traktu ani srdcové choroby, nepodstúpila nijaké operácie brušnej dutiny, nikdy neabsolvovala vyšetrenie tráviaceho traktu.“

Doktor Hayes otvoril snímku, ktorú som pred niekoľkými minútami urobila a odoslala, a na chvíľu prižmúril oči. „Ako výrazne?“

„Takmer desať kilogramov.“

Vyzeral mierne prekvapený, ale len do chvíle, kým sa mu na monitore nezjavila snímka. Zbledol. „Panebože.“

„Presne tak.“

„Kde bola?“

„V nedávnej minulosti nevycestovala z krajiny, ak sa pýtate na to. Spomínala, že v utorok v noci po večierku ju napadol opilec.“

„Toto je vážne. Vidíte tento kruh plynu?“ opýtal sa a ukázal na monitor. Oči sa mu rozžiarili, keď spoznal, o čo ide. „Plyn vo vrátnicovej žile. Všimnite si obrisy žľčových ciest. Pozoruhodné.“ Nadšenie doktora Hayesesa v sekunde vyhaslo. Veľmi vážne povedal: „Scarlet, toto sa často nevidí. Táto pacientka nemá veľkú šancu na prežitie.“

Prehltla som guču žiaľu za Danou. Buď mala vážnu infekciu, alebo nepriechodnosť žíl v brušnej dutine spôsobovalo niečo iné. Jej vnútornosti boli v podstate mŕtve a zlyhávali. Prinajlepšom jej ostávali štyri dni. Určite ju budú okamžite operovať, ale pravdepodobne ju hneď zašijú a nechajú tak. „Viem.“

„Kto je jej lekár?“

„Vance.“

„Zavolajte ho. Zrušte ostatné vyšetrenia. Potrebuje CT.“

Prikývla som a potom som stála na chodbe, kým doktor Hayes potichu vysvetlil doktorovi Vanceovi svoj nález.

„V poriadku. Poďme na to,“ povedal lekár a vstal z kresla. Obom nám chvíľku trvalo, kým sme sa odosobnili od čiernej budúcnosti našej pacientky. Doktor Hayes ma nasledoval po chodbe k vyšetrovni, kde na nás čakala Dana. „Dievčatá sa majú dobre?“

Prikývla som. „Tento víkend budú u otca. Stretnú sa aj s guvernérom.“

„Ach,“ povedal lekár a predstieral, že to naňho spravilo dojem. S guvernérom sa stretol niekoľko ráz. „Aj moje dievčatá prídu tento víkend.“

Usmiala som sa. Potešilo ma to. Odkedy sa doktor Hayes rozviedol, Miranda a Ashley ho nenavštevovali tak často, ako by mu bolo milé. Obe študovali na vysokej škole, obe mali vážne vzťahy a obe boli mamičkine zlatička. Pre ich otca bolo skrušujúce, že všetok voľný čas, ktorý trávili bez priateľov a školských povinností, venovali svojej mame.

Zastal, nadýchol sa, otvoril dvere do vyšetrovne a vošiel dnu. Nedal mi čas, aby som vyšetrovňu pripravila pred jeho príchodom, preto som bola rada, že sa zrušili zvyšné vyšetrenia.

David triasol fľaštičkami s báriom.

„Ďakujem, David. Nebudeme ich potrebovať.“

David prikývol. Keďže videl snímky, vedel prečo.

Pomohla som Dane posadiť sa a ona na nás začudovane hľadela. Nechápala, čo sa deje.

„Dana,“ začal doktor Hayes, „vravíte, že vaše ťažkosti sa začali v stredu nadržanom?“

„Áno,“ povedala. V hlase jej znel čoraz väčší nepokoj.

Doktor Hayes náhle zastal, potom sa na Danu usmial a položil jej dlaň na ruku. „Nebudeme vám robiť fluoroskopické vyšetrenie. Doktor Vance vás namiesto toho hneď objedná na CT. Oblečte sa a počkajte v čakárni. Onedlho vás zavolajú. Je tu niekto s vami?“

„Joey, môj priateľ.“

„Dobre,“ potľapkal ju.

„Budem v poriadku?“ spýtala sa a len s námahou vydržala sedieť na kostnatom zadku.

Doktor Hayes sa na ňu usmial, ako sa podľa mňa asi usmieval aj na svoje dcéry. „Postaráme sa o vás čo najlepšie. Nebojte sa.“

Pomohla som Dane zísť z vyšetrovacieho stola. „Nemusíte sa prezliekať,“ povedala som a rýchlo som jej podala ďalšiu košielku a zakryla som jej chrbát. „Oblečte si ju ako župan.“ Vychudnuté ruky si prestrčila cez otvory a potom som ju odviedla k stoličke vedľa skrinky s liekmi. „Obujte sa. Hneď som späť. Skúste sa uvoľniť.“

„Áno,“ odvetila Dana a usilovala sa urobiť si pohodlie.

Zobrala som zo stola záznamy s anamnézou a nasledovala som lekára do jeho pracovne.

Keď sme boli dosť ďaleko, aby nás nikto nezačul, doktor Hayes sa ku mne otočil. „Ešte sa s ňou trocha porozprávajte. Pokúste sa z nej niečo dostať.“

„V poriadku. Spomenula len jedinú nezvyčajnú vec – to uhryznutie.“

„Ste si istá, že to nebolo zviera?“

Pokrčila som plecami. „Povedala, že to bol nejaký opitý chlap. Zdá sa, že sa jej rana zapálila.“

Doktor Hayes sa znova pozrel na abnormálnu snímku s plynmi na obrazovke. „To je zlé. Vyzerá veľmi milo.“

Vážne som prikývla. S Davidom sme si vymenili pohľady, nadýchla som sa a v duchu som sa pripravila na to, že si so sebou beriem temné tajomstvo. Nepovedať jej o blížiacej sa smrti sa mi zdalo ako zrada, hoci som ju spoznala len dnes.

Keď som vykročila, tenisky vydali na lepkavej podlahe praskavý zvuk. „Pripravená?“ opýtala som sa so žiarivým úsmevom.

Druhá kapitola

Scarlet

DO DVANÁSTEJ BOLA ZOPEROVANÁ A ZAŠITÁ. OD CHRISTY SME sa dozvedeli, že ju otvorili, skonštatovali, že sa nedá nič robiť, a potom ju zavreli. Teraz čakali, kým sa zobudí, aby jej oznámili, že jej stav sa nezlepší.

„Jej priateľ je stále s ňou,“ povedala Christy. „Jej rodičia sú na návšteve u príbuzných. Nevedia, či stihnú prísť.“

„Ach, božemôj,“ zašepkala som nešťastne. Nevedela som si predstaviť, že by som v takejto situácii nebola pri dcérach, aby som ich ešte posledný raz videla živé. Potlačila som túto myšlienku. Nemôžeme si dovoliť premýšľať nad súkromnými životmi našich pacientov. Pustili by sme si ich k telu. Dostali by sa nám pod kožu.

„Počula si o tej chrípke?“ spýtala sa Christy. „Je to vo všetkých správach.“

Pokrútila som hlavou. „Nemyslím si, že ide o chrípku.“

„Hovoria, že to súvisí s tým lekárom v Európe. Vraj je to veľmi nákazlivé.“

„Kto to hovorí? Zdá sa mi, že tí záhadni *oni* nás chcú vyplašiť.“

Christy sa usmiala a vyvrátila oči. „*Oni* tiež povedali, že už to prekročilo naše hranice. Prípady sa objavili aj v Kalifornii.“

„Naozaj?“

„Vraveli to,“ odvetila. Zabzučal jej pejdžer. „Dofrasa, dnes sa rozsypalo vrece.“ Stlačila gombík, zavolala na poschodie a znova zmizla.

Do hodiny bola nemocnica plná ľudí. Pohotovosť prijímala pacientov ako na bežiacom páse a každý na rádiológii mal plné ruky práce. David zavola ďalšieho technika, aby sme spolu pokrýli pohotovosť, zatiaľ čo sa všetci starali o hospitalizovaných aj nových pacientov.

Nech to spôsobilo čokoľvek, zdalo sa, že sa celé mesto zbláznilo. Havárie, bitky a rýchlo sa šíriaci vírus nás zavalili naraz. Pri mojej šiestej ceste na pohotovosť som prešla okolo čakárne na rádiológii a zbadala som skupinku ľudí zhrknutých okolo televíznej obrazovky na stene.

„David,“ povedala som a naznačila som mu, aby prišiel ku mne pred čakáreň. Pozrel sa na mňa cez sklenenú stenu a všimol si, že tam sedí len jediný muž v invalidnom vozíku.

„Čo?“

„Mám z toho zlý pocit.“ Pri pozeraní najnovších udalostí v televízii mi prišlo zle. „O niečom takomto dnes hovorili v rádiu.“

„Hej. Asi pred pol hodinou ohlásili prvé prípady u nás.“

Zadávala som sa mu do očí. „Mala by som odísť a pokúsiť sa dobehnúť dievčatá, teraz sú na polceste do Andersonu.“

„Sme takí zavalení robotou, že Anita ti určite nedovolí odísť. Hoci je to veľmi nákazlivé, epidemiologický ústav trvá na tom, že ide len o vírus, Scarlet. Počul som, že to postihlo tých, čo sa dali očkovať proti chrípke.“

Tá veta, aj keď nebola ničím podložená, ma okamžite upokojila. Posledné tri roky som sa nedala očkovať proti chrípke, lebo som sa potom vždy cítila príšerne, a dievčatá som nedala očkovať ani raz. Niečo na očkovaní proti vírusu, ktoré ich mohlo, ale nemuselo ochrániť pred ochorením, mi nesedelo. Mali sme

v tele dosť svinstva – hormóny a chemikálie v jedle a navyše sme boli každý deň vystavení znečisteniu v životnom prostredí. Nedávalo zmysel, aby sme do seba pchali viac, vedenie nemocnice to však podporovalo.

Práve keď sme s Davidom dokončili poslednú várku röntgenov na pohotovosti, spoza rohu sa vynorila Christy. Vyzerala uťahane.

„Aj tu bolo také peklo ako hore?“

„Áno,“ odpovedal David. „Pravdepodobne ešte väčšie.“

„Stále môžeš za mňa zaskočiť na operačke?“ opýtala sa Christy s prosebným pohľadom.

Oči mi padli na Davida a potom opäť na Christy. „Podľa toho, ako to vyzerá, ak si vezmem tvoj pejdžer, stvrdnem na operačkách až do konca zmeny. Naozaj ma tu dole potrebujú.“

David sa pozrel na hodinky. „Tasha príde o pol štvrtej. Dovedy to zvládneme.“

„Vážne?“ spýtala som sa a váhavo som si od Christy zobrala pejdžer.

David len mávol rukou. „Bez problémov. Keď príde Tasha, vezmem od teba Christin pejdžer, aby si mohla ísť domov.“

Prišla som si pejdžer k nohavičiam uniformy, vykročila som hore schodmi a zakývala som Christy na rozlúčku.

Zamračila sa, lebo sa cítila previnilo. „Ďakujem ti veľmi, veľmi pekne.“

Po miliónty raz som prešla okolo Chasa. Pôsobil čoraz nervóznejšie. To však platilo pre všetkých. Podľa situácie na pohotovosti sa zdalo, že vonku vypukol koniec sveta. Snažila som sa z času na čas zachytiť, čo hovoria v televízii, ale keď sme skončili jeden prípad, zabzučal pejdžer a musela som utekať k ďalšiemu.

Presne ako som očakávala. Keď som prišla na chirurgické oddelenie, bolo jasné, že sa odtiaľ nedostanem, kým ma o pol štvrtej nepríde vystriedať David. Prípad za prípadom som pre-

súvala C rameno z jednej operačnej sály do druhej a občas som dotlačila aj druhé, keď v rovnakom čase prebiehala iná operácia.

Za jedno popoludnie som videla roztriešenú stehennú kosť, dve zlomené ruky, zlomenú bedrovú kosť a viezla som sa vo výťahu s pacientkou na lôžku a s dvoma sestričkami, ktoré ju sprévádzali na strechu nemocnice. Chorej žene cez pokožku presviťtali tmavé žily a veľmi sa potila. Podľa toho, čo som pochytila z nervózneho rozhovoru sestier, pacientku mali previezť helikoptérou do inej nemocnice na amputáciu ruky.

Môj posledný prípad dňa bol viac než háklivý, nechcela som však, aby ma David prišiel vystriedať. Moje dcéry boli mimo mesta so svojím otcom a David mal peknú ženu a dvoch malých synov, za ktorými sa každý deň ponáhlal. Nedávalo zmysel, aby som odišla načas a nechala ho nadsluhovať, ale tento týždeň som už mala štyri hodiny nadčas a na to naši nadriadení vždy pozerali s nevôľou.

Prešla som okolo tučnej ženy na lôžku. Vyzerala nervózna a podráždená. Mala obviazanú ruku, ale cez obvaz jej presakovala krv. Pamätala som si ju z pohotovosti a uvažovala som, kde má zvyšok rodiny. Všetci s ňou totiž boli v čakárni.

Operačná sestra Angie presvišťtala okolo mňa a rýchlo si nasadila prikrývku hlavy, ktorú nosila počas operácií. Mala na nej vzor odtlačených ružových pier a kabeliek. Akoby chcela potvrdiť, že výber nebol náhodný, vytiahla z vrečka lesk a naniesla si ho na pery. Usmiala sa na mňa. „Počula som, že sa na teba vypytoval Chase.“

Zahanbene som sklopila zrak. „Nezačínaj aj ty.“ To sa v ten deň všetci tak nudili, že museli fantazírovať nad mojím nejestvujúcim lúboštným životom? Pôsobila som tak úboho, že ich takáto predstava naplňovala nadšením?

Keď okolo mňa prechádzala, žmurkla. „Zavolaj mu, lebo inak ti ho preberiem.“

Usmiala som sa. „Sľubuješ?“

Angie vyvrátila oči, jej výraz sa okamžite zmenil. „Dokelu! Scarlet, prepáč, na druhej linke máš mamu.“

„Moju mamu?“

„Jej hovor sem presmerovali niekoľko minút predtým, ako si prišla.“

Pozrela som na telefón a zamyslela som sa, čo také sa muselo stať, aby mi matka volala do práce. Takmer vôbec sme sa nerozprávali, takže to určite bolo dôležité. Možno ide o dievčatá. Vrhla som sa na telefón.

„Haló?“

„Scarlet! Ach, vďaka bohu! Pozerala si správy?“

„Len zbežne. Máme plné ruky práce. Z tých niekoľkých výjavov, čo som videla, to vyzerá veľmi zle. Videla si reportáž o panike na letisku v Los Angeles? Na niektorých letoch do Los Angeles sa vyskytli chorí ľudia. Myslia si, že tak sa k nám choroba dostala.“

„S tým by som si nerobila starosti. V strede Spojených štátov sa nikdy nič nestane.“

„Prečo mi potom voláš?“ nechápala som. „Sú dievčatá v poriadku?“

„Dievčatá?“ Z hrdla sa jej vydral zvláštny zvuk. Ešte aj dýchaním dokázala dať najavo pohrdanie. „Prečo by som ti volala kvôli dievčatám? V rohu pri chladničke sa mi predralo linoleum a dúfala som, že by si mohla poprosiť Andrewa, aby mi to prišiel opraviť.“

„Mama, tento víkend má u seba dievčatá. Teraz už musím ísť. Čaká ma operácia.“

„Áno, viem. Tvoj život je veľmi dôležitý.“

Pozrela som na Angie a zbadala som, že s operačným technikom už takmer skončili. „Spýtam sa ho, ale ako som povedala, je s dievčatami.“

„Nejako často je s dievčatami. Začala si cez víkendy chodiť po baroch alebo čo?“

„Nie.“

„Tak čo je dôležitejšie, ako vychovávať svoje deti?“

„Musím ísť.“

„Citlivá téma. Nikdy sa ti nepáčilo, keď som ti povedala, že niečo nerobíš správne.“

„Je to jeho víkend, mama. Každý druhý víkend sú deti uňho.“

„Prečo musí byť jeho víkend práve ten, keď potrebujem pomôcť?“

„Naozaj musím ísť.“

„Zabalila si im aspoň šaty, aby mohli ísť s ockom do kostola? Keďže on je jediný, kto sa stará, aby sa učili o našom Pánovi.“

„Dovidenia, mama.“ Zložila som slúchadlo a vzdychla som si, práve keď vošiel doktor Pollard.

„Dobry deň. Nemalo by to trvať dlho,“ povedal. Ruky vystrel pred seba a pokrčil ich v lakťoch, aby mu Angie mohla natiahnuť chirurgické rukavice. „Podľa toho, ako to vyzerá, čaká nás dlhá noc, preto dúfam, že ste nemali nijaké plány.“

„Je to pravda?“ spýtala sa spod masky Ally, sestrička, ktorá asistovala v operačnej sále. „To o letisku v Los Angeles?“

„Stalo sa to aj na Dullesovom letisku vo Washingtone,“ odvetila Angie.

Rýchlo som sa pozrela na hodiny a vytiahla som mobil z vrecka na košeli uniformy. Keby na mňa niekto žaloval, že som mala pri sebe mobil, dostala by som napomenutie, ale v tomto prípade jeden papier navyše v mojich pracovných záznamoch za to stál. Napísala som: *Zavolaj mi OKAMŽITE* a potom som esemesku poslala Jenne.

Keď mi ani po niekoľkých minútach neprišla odpoveď, zavolať som Andrewovi. Po štvrtom zazvonení sa ozvala odkazová schránka.

Vzdychla som si a nechala som odkaz: „To som ja Scarlet. Prosím, ozvi sa mi do nemocnice. Budem na operačke, ale aj tak mi zavolaj, aby sme sa mohli dohodnúť. Pôjdem za vami hneď, ako sa dostanem z práce.“

Nathan

ĎALŠÍ BEZVÝZNAMNÝ OSEMHOĎINOVÝ DEŇ. KEĎ SOM NA KONCI pracovného času priložil kartu k čítačke, mala mi myšlienka na slobodu aspoň vyčariť úsmev na tvári, ale nič sa nestalo. Deprimovalo ma, že som práve premárnil ďalší deň svojho života. Bolo to priam tragické. Každý deň som sedel za stolom v distribučnej spoločnosti na dodávku elektriny a moja nudná práca nemala na svet nijaký vplyv. Potom som sa vracal domov k manželke, ktorá ma nenávidela. Mizerný život.

Aubrey nebola vždy hnusná mrcha. Keď sme boli novomanželia, mala zmysel pre humor, nevedela sa dočkať, kedy si pôjdem ľahnúť, aby sme sa mohli bozkávať a dotýkať. Sama od seba iniciovala orálny sex, aby ma uspokojila, nie preto, že som mal narodeniny.

Pred siedmimi rokmi sa zmenila. Narodila sa nám Zoe a ja som viac nebol príťažlivý, milovaný manžel, ale zdroj večného sklamania. Nikdy som nedokázal naplniť Aubrine očakávania. Ak som sa jej usiloval pomôcť, snažil som sa priveľmi alebo som to nerobil správne. Ak som sa jej usiloval vyhnúť, bol som lenivý sviniar.

Aubrey dala výpoveď, aby mohla ostať doma so Zoe, a tak bol môj plat naším jediným zdrojom príjmu. Odrazu nestačilo ani to. Keďže som nezarábal toľko, koľko bolo podľa nej dosť, očakávala, že ju vo chvíli, keď prekročím prah, vystriedam pri

dieťaťi. Nesmel som sa s manželkou rozprávať. Zmizla vo svojej pracovni, sadla si za počítač a zhovárala sa so svojimi internetovými „priateľmi“.

Zabával som Zoe, kým som vykladal riad z umývačky a pripravoval večeru. Poprosiť o pomoc Aubrey bol hriech a vyrušiť ju počas jej „prestávky“ jej dávalo len ďalší dôvod, aby ma mohla nenávidieť. Akoby ich nemala dosť aj bez toho.

Keď Zoe začala chodiť do škôlky, dúfal som, že sa to zlepší, že Aubrey začne znova pracovať a bude sama sebou. No nedokázala sa zbaviť hnevu. Zdalo sa, že nechce.

Do konca druhej triedy ostávalo Zoe len niekoľko týždňov. Brával som ju zo školy a obaja sme dúfali, že sa Aubrey obráti od počítača aspoň na chvíľu, aby zaregistrovala, že sme prišli domov.

Keď mala dobrý deň, otočila sa.

Dnes to však nespraví. Internet a rádio boli od skorého rána plné vzrušujúcich správ o epidémii. Deň plný noviniek znamenal, že Aubrey bude sedieť na zadku pri počítači, na flakatej, vyblednutej modrej látke stoličky. Určite sa o tom rozprávala s cudzími ľuďmi na fórach, s kamarátmi aj so vzdialenými príbuznými na sociálnych sieťach a komentovala články na internetových stránkach. Teórie. Diskusie. Ani neviem, kedy sa stali súčasťou nášho manželstva a vytlačili ma.

Čakal som vo svojom osemročnom sedane v rade áut zaparkovaných za základnou školou. Zoe nemala rada, keď som ju vyzdvihol ako poslednú, preto som si dal záležať, aby som šiel do školy hneď po práci. Štyridsaťminútové čakanie mi dalo dosť času na to, aby som sa uvoľnil a duševne pripravil na ďalší rušný večer bez pomoci či manželkinho uznania.

Hlásateľov tón zväznel, a tak som dal rádio hlasnejšie. Používal slovo, ktoré dovtedy nespomínal: pandémia. Nákaza prekročila náš breh. Na letisku vo Washingtone a v Los Angeles vy-

pukla panika, keď pasažieri na medzinárodných linkách ochoreli a začali napádať zamestnancov leteckých spoločností a lekárov z pohotovosti, ktorí im pomáhali vystúpiť z lietadla.

V kútiku duše som vedel, čo sa deje. Hlásateľ ranných správ hovoril, že niekde v Európe zatkli akéhosi vedca, a hoci sa moje myšlienky stále točili okolo toho, že je to nemožné, vedel som to.

Pozrel som sa do spätného zrkadla. Ľudia, ktorí ma poznali v lepších časoch, by ma pravdepodobne nespoznali, tak veľmi som sa zmenil. Hnedé oči som viac nemal žiarivé a plné odhodlania ako kedysi. Pod očami som mal tmavé kruhy. Pred pätnástimi rokmi som bol sebavedomý muž s deväťdesiatimi kilami svalov. Teraz som sa cítil zo dňa na deň zlomenejšie.

S Aubrey sme sa stretli na strednej škole. Vtedy sa ma chcela dotýkať a rozprávať sa so mnou. Náš príbeh nebol vzrušujúci. Bol som členom tímu amerického futbalu v malom meste a ona bola roztlieskavačka. Boli sme veľké ryby v malom rybníku. Moje svetlohnedé husté vlasy sa hýbali vo vánku, ktorý prúdil do auta cez okno na strane spolujazdca. Aubrey sa páčilo, aké ich mám dlhé. Teraz frflala, že sa mám dať ostrihať. Vlastne frflala na všetko, čo sa ma týkalo. Cvičiť som chodil i naďalej a ženy v práci ma z času na čas balili, no Aubrey si ma už nevšímala. Nevedel som, či zo mňa vysávalo život manželstvo s ňou, alebo sklamanie, ktoré som zažil, ale čím viac sa stredná škola vzdalovala, tým nepravdepodobnejšie bolo, že raz niečo dokážem.

Moju pozornosť upútalo otravné bzučanie v rádiu. Započúval som sa a odrazu sa v reproduktore ozval mechanický mužský hlas: „Toto je najvyššia výstraha pohotovostného rozhlasového systému. Šerifov úrad kraja Canton hlási, že v našom štáte sa potvrdila prítomnosť veľmi nákazlivého vírusu. Ak je to možné, zdržiavajte sa vnútri. Toto je najvyššia výstraha pohotovostného rozhlasového systému...“

Moju pozornosť upútal pohyb v bočnom spätnom zrkadle. Nejaká žena ozlomkrky utekala od svojho auta k školskej bráne. Ďalšia vyskočila z minidodávky a po chvíľke sa rozbehla ku škole aj s bábätkom v náručí.

Boli to matky. Samozrejme, že nedovolili logike, aby ich prinútila zaváhať. Svet sa rútil do záhuby a ony boli rozhodnuté odviesť svoje deti do bezpečia... nech to už bolo kdekoľvek.

Zaradil som neutrál a otvoril som dvere. Rýchlo som vykročil, ale keď som videl, ako ma predbiehajú vydesené ženy, rozbehol som sa.

V budove školy matky buď niesli svoje deti k východu školy a potom na parkovisko, alebo vbiehali do tried, no neobťažovali sa učiteľom vysvetliť, prečo si ich predčasne odvádzajú.

Uhýbal som sa vystrašeným rodičom, ktorí ťahali za ruky svoje zmätené deti, až kým som nedobehol k Zoinej triede. Dvere som otvoril tak prudko, že narazili do betónovej steny.

„Pán Oxford?“ začudovala sa pani Earlová. Zamrzla uprostred triedy, obklopená miniatúrnymi stolmi, stoličkami a minilúďmi. Trpezlivo čakali, kým im učiteľka rozdá fotokópie s domácimi úlohami. S úlohami, na ktorých už o niekoľko hodín nebude záležať.

„Prepáčte. Potrebujem Zoe.“ Zoe sa na mňa tiež prekvapene dívala, nebola zvyknutá, že niekto len tak vtrhne do triedy. Ešte aj keď sedela na stoličke, vyzerala maličká. Svetlohnedé vlásky sa jej mierne točili tesne nad plecami, presne ako sa jej to páčilo. Zelenohnedé dúhovky som videl cez pol triedy. Pôsobila nevinné a bezbranne, presne ako ostatné deti okolo nej.

„Braden?“ Do triedy vbehla Melissa Georgeová a takmer ma zrazila k zemi. „Pod', zlatko,“ povedala a vystrela ruku k synovi.

Braden sa pozrel na pani Earlovú, učiteľka prikývla, preto sa chlapec postavil a vykročil k mame. Bez slova odišli.

„Aj my musíme ísť,“ povedal som a podišiel som k Zoinej stolu.

„A čo moje úlohy, ocko?“

„Zoberieš si ich neskôr, miláčik.“

Zoe sa naklonila nabok, aby videla na svoju skrinku. „Môj ruksak.“

Zdvihol som ju a usiloval som sa zachovať pokoj. Premýšľal som, ako to bude vyzeráť pred školou a či sa budem cítiť ako hlupák, keď dobehnem k autu.

„Pán Oxford?“ ozvala sa znova pani Earlová a zastala pri dverách. Naklonila sa ku mne a hľadela mi rovno do očí. „Čo sa deje?“

Poobzeral som sa po triede a videl som zvedavé pohľady žiakov. Na stenách chaoticky viseli detské obrázky – hrubé čiary nemotorne nakreslené voskovými pastelkami – a žiarivé vzdelávacie plagáty. Podlaha bola posiatá ich umeleckými dielami.

Všetky deti v triede zízali na mňa a čakali, kedy im poviem, prečo som ich vyrušil. Mohli čakať, koľko chceli. Ani jedno z nich si nedokázalo predstaviť nočnú moru, ktorá ich mala o niekoľko hodín postretnúť – a možno ešte oveľa skôr –, preto som sa rozhodol, že nebudem šíriť paniku.

„Pani Earlová, musíte deti dostať domov. Musíte ich dať rodičom a potom vezmite nohy na plecia.“

Nepočkal som na odpoveď a rozbehol som sa na preplnenú chodbu. Pri hlavnom vchode bola tlačnica, a tak som plecom rozrazil dvere vedúce na ihrisko pre škôlkarov a so Zoe v náručí som preskočil plot.

„Ocko! Nesmieme loziť cez plot!“

„Prepáč, miláčik. Ocko sa ponáhľa. Musíme ísť po mamičku a potom...“

Nepokračoval som a pripútal som Zoe v aute. Nevedel som, kam pôjdeme. Kde by sme sa mohli ukryť pred niečím takýmto?

„Zastavíme sa na benzínke na koktail?“

„Dnes nie, zlatko,“ odvetil som, pobožkal som ju na čelo a potom som zabuchol dvere.

Usiloval som sa potlačiť nutkanie prebehnúť okolo auta. Pokúsil som sa o to, ale panika a adrenalín ma hnali vpred. Dvere sa s tresknutím zavreli a ja som vyletel z parkoviska. Nebol som schopný ovládnuť obavu, že keby som čo i len o kúsok spomalil, stalo by sa niečo príšerné.

Jednou rukou som držal volant, druhou mobil pri uchu. Uháňal som domov, ignoroval som semafore aj prikázanú rýchlosť a dával som pozor, aby do nás nenabúrali ostatní vydesení vodiči.

„Ocko!“ vykrikla Zoe, keď som prirýchlo nabehol na hrbol na ceste. „Čo robíš?“

„Prepáč, Zoe. Ocko sa ponáhľa.“

„Meškáme?“

Nevedel som, čo jej mám na to povedať. „Dúfam, že nie.“

Zoin výraz jasne vyjadroval nespokojnosť. Zvyčajne sa nás s Aubrey usilovala vychovávať. Možno preto, lebo Aubrey nebola dobrý rodič a ja som väčšinu času nevedel, kde mi hlava stojí.

Dupol som na plyn a snažil som sa vyhybať vyťaženým cestám, ktoré viedli k nášmu domu. Vždy keď som sa pokúsil dovolať Aubrey, v telefóne sa mi ozval čudný obsadzovací tón. Hneď ako sme prišli domov, zdalo sa mi, že niečo nie je v poriadku. Mal som okamžite zaradiť spiatocku a fujazdiť preč, ale dokázal som myslieť len na to, ako presvedčím Aubrey, aby sa odtrhla od svojho debilného počítača, čo si musíme narýchlo vziať z domu a koľko času budeme mať na balenie. Vynorili sa mi však aj úplne nečakané myšlienky na to, koľko času asi potrvá, kým zanikne internet, a koľko irónie je v tom, že naše manželstvo nakoniec zachráni vírusová epidémia. Vtedy som mal urobiť toľko iných vecí, ale všetky som ignoroval.

„Aubrey!“ zakričal som, keď som otvoril dvere. Najlogickejšie bolo pozrieť sa do pracovne. Prázdna modrá stolička ma prekvapila. Dokonca tak, že som zamrzol a zísal pred seba, akoby

som si myslel, že ma klame zrak a ona sa nakoniec zjaví, otočená chrbtom, zhrbená nad stolom s myšou v ruke.

„Kde je mamina?“ opýtala sa Zoe a jej hlások znel ešte tenšie než zvyčajne.

Zmes znepokojenia a zvedavosti ma prinútila mlčať. Aubrin zadok predsa celé roky zaberá vyblednutý vankúš na stoličke. Z kuchyne sa neozýval nijaký zvuk, v kúpeľni v suteréne sa nesvietilo a dvere boli otvorené.

„Aubrey!“ zreval som z druhého schodu, čakajúc, že sa vynorí spoza rohu na poschodí a dramaticky zide dole. Každú chvíľu som očakával jej nezameniteľné podráždené vzdychnutie a potom spršku kritiky za niečo – hocičo –, ale kým som čakal, došlo mi, že sa nedočkám.

„Budeme veľmi meškať,“ povedala Zoe a pozrela sa na mňa.

Stisol som jej ruku a vtom som si všimol bielu obálku ležiacu uprostred stola. Odtiahol som Zoe so sebou, lebo som sa ju bál čo i len na chvíľu spustiť z očí, a potom som obálku zdvihol. Aubriným dievčenským, no nepekným písmom na nej bolo napísané: *Nathan*.

„To nemyslíš vážne!“ zasyčal som a prudko som ju otvoril.

Nathan,

kým budeš toto čítať, budem dávno preč. Asi si o mne pomyslíš, že som najsebeckejšia osoba na svete, no to, že si o mne pomyslíš niečo nepekné, nieje dôvod, aby som zostala. Nie som šťastná a je to tak už dlho.

Lúbim Zoe, ale nie som matka. Ty si chcel byť otcom. Vedela som, že budeš dobrý otec, a myslala som si, že keď budeš dobrý otec Ty, aj zo mňa sa stane dobrá matka. No nestalo sa. Už nevládzem. Je mnoho vecí, ktoré chcem vo svojom živote robiť, starostlivosť o domácnosť medzi ne nepatrí.

Mrzí ma, ak ma teraz nenávidíš, ale konečne som dospela k rozhodnutiu, že s tým dokážem žiť. Mrzí ma, že to budeš musieť vysvetliť Zoe. Zavolám zajtra, keď sa usadím, a porozprávam sa s ňou.

Aubrey

Pustil som papier na stôl. Nikdy nevedela správne písať *nie je*. Bola to len jedna zo stovky vecí, ktoré ma na Aubrey štvili, no ani raz som ich nepovedal nahlas.

Zoe na mňa hľadela, čakala na vysvetlenie a na to, ako zareagujem, na nič som sa však nezmohol. Aubrey nás opustila. Vrátil som sa po svoju lenivú, ufrflanú, protivnú ženu, a ona nás, dopekla, opustila!

Výkrik zvonka vystrašil Zoe a stisla mi nohu. Realita ma zasiahla približne vtedy, keď nám cez kuchynské okno presvišťali guľky. Skrčil som sa a naznačil som Zoe, aby spravila to isté.

Rozhodol som sa, že nebudem volať Aubriným priateľom ani jej rodine, hľadať ju a prosíkať, aby sa vrátila. Musel som dostať dcéru do bezpečia. Aubrey si možno vybrala hrozný deň na odštartovanie slobodného života, ale presne to chcela, a ja som musel ochrániť svoje dievčatko.

Ďalšie výkriky. Trúbenie áut. Strelba. *Kristepane! Kristepane, Kristepane, Kristepane! Je to tu.*

Otvoril som skriňu na chodbe a schmatol som bejzbalovú páľku. Podišiel som k dcére, kľakol som si pred ňu a pozrel som sa jej do zaslzených očí. „Zoe, musíme sa vrátiť do auta. Budeš ma držať za ruku a nepustiš sa ma, nech uvidíš alebo začuješ čokoľvek. Rozumieš?“

Zoe sa do očí nahrnuli ďalšie slzy a rýchlo prikývla.

„Dobré dievčatko,“ povedal som a pobožkal som ju na čelo.

Tretia kapitola

Scarlet

„ODHRYZNUTÝ PRST?“ OPÝTALA SA SESTRA JOANNE A OPATRNE pripravovala pacientkinu ruku. „Odhrzol jej ho pes?“

„Neviem,“ odvetila Ally. Hlas jej tlmilo rúško. Prednedávnom nastúpila k ošetrovateľskému personálu na chirurgii. Bola čerstvo po škole. Mala dvadsať rokov, ale podľa toho, ako vydesene sa pozerala na pacientkinu ruku, by jej človek hádal dvadnásť. „Asi nejaké zviera.“

„Jej syn,“ ozvala som sa. Čakala som s röntgenovým zariadením na operujúceho lekára. Joanne s Ally civeli na odhalený článok prsta. „Robila som jej röntgen,“ dodala som. „Bola v šoku, vravela, že jej syn odhrzol palec.“

„Si si istá, že povedala syn?“ spýtala sa Ally a zahľadela sa na chýbajúci prst s obnoveným záujmom.

„Je na pohotovosti,“ pridala sa drobná sestra Angie. „Počula som, že sa uňho vyskytli príznaky besnoty. Majú ich viacerí ľudia.“

„Nemyslíte si, že to má niečo spoločné s tým, čo dávajú v správach, však?“ opýtala sa vyľakane Ally. „Mohlo sa to už dostať z Nemecka k nám? Môže sa to šíriť takto rýchlo?“

V tom momente zavládlo v miestnosti ticho.

Anestéziológ bol od začiatku nervózny, že má uspať Margaret Sisneyovú. Zvyčajne sa hral na mobile, ale teraz nad ňou stál a sústredil sa na každé stúpnutie a klesnutie jej hrudníka. Každú chvíľu sa pozeral na čísla na monitore a potom znova zame-ral pozornosť na Margaret. Modré operačné plachty zahalovali zvyšok jej tela, tvár a krk však mala viditeľne sfarbené domodra. „Je cyanotická,“ objasnil. Potočil niekoľkými gombíkmi a pripravil injekčnú striekačku.

„Pán doktor Ingram,“ povedala sestrička anestéziológovi. „Pozrite sa na pacientkine nechty.“

Aj cez oranžovohnedé flaky, ktoré zanechala jódová dezinfekcia, bolo vidno, že Margaret černejú nechty.

„Dopekla!“ zavrčal doktor Ingram. Očami nervózne preska-koval z pacientky na pípajúci monitor a späť. „Bola to chyba. Prekliata veľká chyba!“

Margaretin palec bol uložený na ľade na druhej strane miestnosti. Aj prst bol cyanotický. Rozhodnutie doktora Ferbera, že jej ho treba prišieť v narkóze, hoci už na pohotovosti nebola úplne stabilná, bolo diskutabilné aj podľa čerstvej röntgenovej techniky, ako som bola ja. Sledovala som, ako jej klesajú vitálne funkcie, a rýchlo som presunula svoje vybavenie k stene na opačnej strane sály, lebo som vedela, že čochvíľa vyhlásia modrý kód a budú ju oživovať.

Na tele som pocítila vibrovanie pejdžera. Stiahla som si ho z gumičky na páse. „Dokelu, Angie, musím pripraviť operačnú sálu číslo štyri a potom končím. Pošlem sem Davida. Bude mať pejdžer.“

„Aj tak to chvíľu potrvá, ak jej ho vôbec budeme prišívať,“ odvetila, zatiaľ čo narychlo otvárala vrecúška a pobiehala po sále.

Náhlila som sa na koniec chodby, pred sebou som tlačila a za sebou ťahala ťažké prístroje. Keď som sa pripravila na ďalšieho pacienta, v reproduktore sa ozval oznam.

„Modrý kód. Operačná sála číslo sedem. Modrý kód. Operačná sála číslo sedem,“ odriekal ženský hlas, ktorý znel pokojne a apaticky.

Zdvihla som telefón, ktorý visel na stene pri dverách, a zavolať som dole na svoje oddelenie. „Čau, to som ja Scarlet. Pripravila som sálu číslo štyri, ale zdá sa, že na sedmičke to chvíľu potrvá, ak sa vôbec bude niečo robiť. Povedz Davidovi, aby sa so mnou stretol pri južnom výťahu na prvom poschodí. Bude to musieť dorobiť za mňa, preto mu chcem dať pejdžer.“

Kým som kráčala po chodbe, predbiehali ma sestry, lekári a anestéziológovia, ktorí sa hrnuli k Margaret Sisneyovej. Privolať som výťah a strhla som si rúško zo tváre. Keď sa otvorili dvere, pri pohľade na tlačenicu vnútri som si vzdychla.

„Ešte tu je miesto, Scarlet,“ zavolať na mňa Lana z učtárne.

„Radšej... ehm, pôjdem po schodoch,“ vyhlásila som a ukázala som prstom napravo.

Otočila som sa na päte, roztláčila som dvojkridlové dvere do oddelenia a potom som plec om odtlačila masívne dvere vedúce k schodisku.

„Jeden, dva, tri, štyri, päť, šesť...“ rýchlo som počítala a utekala som nadol. Keď som vyšla na prvom poschodí, David na mňa už čakal pri výťahu.

„Uži si to,“ hodila som mu pejdžer.

„Vďaka, zlato. Pekný víkend,“ rozlúčil sa.

Ludia, ktorí vystúpili z výťahu, kráčali po chodbe ako pevne zomknutá skupinka. Ticho a nervózne sa zhovárali o najnovších správach o epidémii.

„Sivý kód. Pohotovostná ambulancia číslo jeden. Sivý kód. Pohotovostná ambulancia číslo jeden,“ ozval sa ženský hlas z reproduktorov.

Anita, hlavná sestra na rádiológii, stála uprostred chodby s rukami prekríženými cez prsia. V priebehu niekoľkých se-

kúnd sa cez otvorené dvojkrídlové dvere vedúce na pohotovosť nahrnuli muži z ochranky a zo všetkých ostatných oddelení.

„Zelenáč, čo znamená sivý kód?“ spýtala sa ma s úškrnom Anita.

„Hm... agresívny pacient?“ odpovedala som neisto.

„Dobre!“ pochválila ma a potľapkala po chrbte. „Nemávame to tu často.“

„Sivý kód. Pohotovostná ambulancia číslo šesť. Sivý kód. Pohotovostná ambulancia číslo šesť,“ ozvalo sa znovu z reproduktora. Už to neznelo tak bezvýrazne.

Anita sa zadívala na chodbu nášho oddelenia. „Niečo nie je v poriadku,“ hlesla. Na chodbu vyšiel Julian, laborant obsluhujúci tomograf. Anita mávla rukou k pohotovosti. „Bež!“

Julian poslúchol a na chvíľu sa mu z tváre vytratil večne unudený výraz. Keď prechádzal popri nás, Anita ukázala na dámsku šatňu. „Radšej choď, kým si to rozmyslím.“

„To mi nemusíš vravieť dva razy.“ Keď som naľukala bezpečnostný kód, z klávesnice sa ozvalo pípnutie, ktoré oznamovalo, že môžem vstúpiť. Uvedomila som si, že som v šatni sama. Zvyčajne bol v miestnosti hluk. Kolegyne otvárali skrinky, vyberali z nich kabelky, smiali sa, klebetili alebo nadávali na ťažký deň.

Keď som vytočila kombináciu na svojej zámke, z reproduktora sa ozval ďalší oznam.

„Modrý kód, pohotovostná ambulancia číslo tri. Modrý kód, pohotovostná ambulancia číslo tri. Sivý kód v priestore pre sanitky. Sivý kód v priestore pre sanitky.“

Schmatla som kabelku, zabuchla som dvere a náhlila som sa po chodbe. Cestou som prešla okolo čakárne na rádiológiu, ktorú od chodby oddeľovalo hrubé sklo. Bolo tam len niekoľko pacientov, všetci sa však sústredili na plochú obrazovku. Hlásateľ zamračene rozprával a naspodku obrazovky sa objavilo blikajúce

upozornenie. Väčšina slov bola primalá, takže som ich nevedela prečítať, ale jedno som videla jasne: PANDÉMIA.

Prišlo mi nevoľno a rýchlo som vykročila. Pred východom pre zamestnancov som sa takmer rozbehla. Keď som otvárala dvere, ozval sa výkrik a potom nasledovali ďalšie. Mužské aj ženské. Neobzrela som sa.

Utekala som cez križovatku k svojmu autu na juhozápadnej strane parkoviska. Začula som, ako ostro zaškrípali pneumatiky brzdiaceho auta. Zdravotná sestra z tretieho poschodia v panike utekala z nemocnice. Bála sa a nedávala pozor na ostatné autá. Prvé ju o vlások minulo, ale spoza rohu sa vynorilo nákladné auto a narazilo do nej. Sestričku náraz odhodil dopredu a jej bezvládne telo sa odkotúľalo k obrubníku.

Zdravotný výcvik ma nútil rozbehnúť sa k nej a skontrolovať pulz, ale niečo vo mne odmietalo ísť inam ako na parkovisko.

Vo vchodových dverách určených pre zamestnancov sa zjavila Angie, sestrička z operačného oddelenia. Uniformu mala od krku po kolená zakrvavenú, oči vytreštené. Keď prechádzala cez križovatku, bola oveľa opatrnejšia a vyhýbala sa šialene uháňajúcim autám.

„Panebože, to je Shelly?“ spýtala sa. Utekala k obrubníku a čupla si k bezduchému telu. Priložila prsty na sestričkin krk a vydesene sa na mňa pozrela. „Je mŕtva.“

Nevedela som, ako sa tvárim, ale Angie mi kývnutím hlavy dala najavo, že čaká odpoveď. „Videla si, kto ju zrazil?“

„Myslím si, že na tom nezáleží,“ odvetila som a o krok som cúvla.

Angie sa postavila a poobzerala sa. Policajné auto sa hnalo smerom do centra mesta. Z dverí nemocnice sa začali rojiť ďalší zamestnanci a bežali na parkovisko.

„Nemôžem uveriť tomu, čo sa deje,“ zašepkala a z nakrátko ostrihaných plavých vlasov si stiahla čiapočku.

„Tvoja uniforma,“ povedala som. Na svetlozelenej uniforme operačnej sestry žiarila obrovská červená škvrna. Krv jej ošpliechala aj krk a líca.

„Pani Sisneyová podľahla zastaveniu srdca, no neskôr sa prebrala,“ odvetila Angie. Tvár jej horela a perlili sa na nej kvapôčky potu. „Napadla doktora Ingrama. Netuším, čo sa udialo potom. Odišla som.“

Prikývla som a cúvla som smerom k svojmu autu. „Chod' domov, Angie. Zober dcéru a vypadni z mesta.“

Kývla hlavou a potom sa zadívala na krv. „Mala by som ísť ešte do nemocnice. Neviem, aké je to nákazlivé. Kate je s mojím otcom. Je s ním v bezpečí.“

Odrhla oči od krvou nasiaknutého oblečenia a uprela ich na mňa. Mala ich zahmlené, a tak bolo jasné, že sa vzdala. Chcela som jej povedať, aby to aspoň skúsila, ale keď sa mi v mysli vynorili tváre mojich detí, rozbehla som sa k parkovisku. Hodila som kabelku na miesto spolujazdca a strčila kľúč do zapalovania. Snažila som sa upokojiť. Moje dcéry boli hodinu cesty odo mňa u svojho otca. V duchu som si vybavila všetky možné trasy, ale zároveň som na každej videla aj scény z postapokalyptických filmov – dlhočizné rady vozidiel blokujuúcich každú diaľnicu.

Vybrala som z vrecka mobil a vytočila som Andrewovo číslo. Po dlhom zvonení sa mi namiesto odkazovej schránky ozval čudný obsadzovací tón. „Ešte sa to len začalo,“ povedala som potichu. „Stále sa k nim môžem dostať.“

Hodila som telefón do kabelky, jednou rukou som stisla volant, druhou som zaradila spiatočku.

Cítila som sa trochu hlúpo. Logická polovica mojej osobnosti chcela uveriť, že prehánam, no v rádiu nehrali hudbu. Zneli z neho len najnovšie správy o pandémie, o zvyšujúcom sa počte obetí a vzrastajúcej panike.

Auto odrazu zastalo a ja som sa otočila. Zbadala som Lisu Barnesovú, zdravotnú sestru z našej nemocnice, ako zvierá volant s vytreštenými očami. Nepozerala som sa, kam cúvam, a narazila som do nej, keď vychádzala zo svojho parkovacieho miesta. Rozrazil som dvere a rozbehla som sa k nej.

„Si v poriadku?“ spýtala som sa jej vystrašene.

„Doparoma! Vypadni mi z cesty!“ zajačala a prudko zaradila spiatočku.

Vtedy sa parkoviskom prehnal pikap, vrazil mi do auta a odtlačil ho až na ulicu.

V šoku som sa zmohla len na to, že som nehybne stála vedľa Lisinho sedanu. Mozog odmietal prijať absurdnú scénu, ktorá sa predou mnou odohrávala, kým som nezazrela dav tlačiaci sa cez bočný východ, čo sa valil na ulicu a pridával sa k ľuďom z ostatných častí mesta, ktorí tiež bežali ako o život. Vtedy som pochopila, že svet sa zbláznil.

Drew Davidson, riaditeľ oddelenia ľudských zdrojov, sa potkol a padol. Zajačal od bolesti, poobzeral sa okolo seba, načahoval ruky k tým, čo utekali okolo, a kričal o pomoc. Nikto nespomalil.

V zástupe ma upútal pár šialených očí. Bola to pani Sisneyová. Ponáhľala sa k náhliacej sa mase tiel. Prešla cez cestu a nakoniec dobehla k Drewovi, ktorý stále ležal na zemi. Načiahla sa po jeho členku.

Zdesene som sledovala, ako ho napadla. Vrhla sa naňho, schmatla ho za drahý oblek a doširoka roztvorila ústa. Drew ju odtlačal, ale bola to veľká žena. Nakoniec jej telesná hmotnosť pomohla pritlačiť Drewove ruky k chodníku a z pleca mu vyhrýzla kusisko mäsa.

Jeho výkriky upúťali pozornosť syna pani Sisneyovej a ďalšej ženy v nemocničnej uniforme. Zhŕkli sa okolo Drewových kopúcich nôh a začali sa kŕmiť.

Lisa zajačala rovnako zúfalo ako Drew a potom sa okolo mňa prehnal preliačený predok jej auta. Vyrasila k hlavnej ceste a nechala ma na parkovisku, aby som ostala jediným svedkom krvavého hororu.

Z diaľky sa ozval hlasný náraz. Oblohu preťalo niekoľko dymových stĺpov a najnovší z nich sa objavil na mieste, odkiaľ prišiel treskot. V hluku zneli výstrely – zblízka aj zďaleka. Chaos bol mätúci a všetko sa dialo tak rýchlo, že som nemala čas báť sa.

Ligotavé strieborné kľúčiky ležali v tráve necelý meter pred Drewom. Džíp mal približne mesiac. Pri jednom spoločnom obede som spomínala, že som toto nádherné auto videla v predváždacej miestnosti miestneho predajcu áut značky Dodge. Asi o týždeň som ten džíp zbadala na parkovisku a vystúpil z neho Drew Davidson. Poďakoval mi za tip a to bolo prvý aj posledný raz, čo sa so mnou zhováral.

Urobiť čo i len jeden krok k hrôzostrašnému výjavu mi naháňalo strach, ale našla som dosť odvahy, aby som schmatla kľúče a bežala k džípu. Stlačila som gombík na kľúči. Rozdávila som dvere a modlila som sa, aby mal plnú nádrž. Pani Sisneyová stále pojedala mäso na Drewovom krku a ostatní požírali jeho mŕtve telo. *Rozhodne už svoj džíp nebude potrebovať*, pomyslela som si, keď som vyrasila z parkoviska.

Povolené rýchlosti ani semaforey už neplatili. Na každej križovatke som sa pozrela na obe strany a potom som nimi preletela. To sa opakovalo, kým som sa nedostala na hlavnú cestu vedúcu z mesta. *Väčšina ľudí určite zamieri na medzištátnu diaľnicu*, napadlo mi, ale mylila som sa. Stará dvojprúdová diaľnica smerom na Kellyville bola posiata vrakmi.

Plynový pedál som stlačila až na podlahu, usilovala som sa vyhábať zápcham a získať trochu času, aby som si premyslela, čo treba urobiť. Okolo mňa pobiehali ľudia, živí aj mŕtvi. Zo všet-

kých častí mesta sa ozývali výstrely – to živí zostreľovali oživené mŕtvoly zo svojich áut a z veránd domov.

Blikajúca tabuľa mi oznamovala, že som vošla do školskej zóny. Prevrátil sa mi žalúdok. Vďaka bohu, rodičia zobrali deti zo školy pred viac ako hodinou. Moje dcéry sú ďaleko. Ak sa pandémie rozšírila tak rýchlo, sú dievčatá tiež vydesené a na úteku.

Musím sa k nim dostať. Pevne som zovrela volant. Ak nastal koniec sveta, chcem ich držať v náručí.

Pridala som hlasitosť na rádiu v nádeji, že dostanem radu, ako sa dostať z mesta a k svojim deťom. Namiesto toho, aby hovorili o bezpečnostných opatreniach alebo o hocičom, čo by mohlo pomôcť, bolo pre nich čoraz ťažšie profesionálne informovať o desivých správach, ktoré sa im hrnuli do štúdia – o napaďnutiach, haváriách a o chaose.

Jediné, o čom nevraveli, bolo, kde sa celá pandémia začala. Keby som vedela, ktorý breh Spojených štátov amerických bol zasiahnutý ako prvý, mala by som viac času... a čas bola jediná nádej, ktorá mi ostávala.

Štvrtá kapitola

Miranda

„NEUMRIEME,“ POVEDAL COOPER. „USILUJTE SA OSTAŤ POKOJNÍ.“

Sedel na zadnom sedadle a rukou silno objímal moju staršiu sestru Ashley. Oči mu nepokojne poskakovali, keď sledoval chaos vonku z môjho volkwagena chrobáka. Keď okolo nás prebehol ďalší človek a narazil nám pritom do dverí, pritisol sa k Ashley.

„Dopekla!“ zanáďavala som. „Poškriabu mi lak!“

Ashley sa na mňa neveriacky dívala, ale neovládla som sa a musela som vypustiť na povrch trochu iracionálneho hnevu. O môj úbohý, úplne nový ligotavý biely volkwagen, na ktorom ledva stihla uschnúť špeciálne objednaná farba, sa obtrel každý idiot!

„Uviazli sme,“ povedal Bryce a snažil sa cez okno dovidieť čo najďalej. Bryceove strapaté vlasy sa šuchli o skladaciu strechu kabrioletu. Chcel nás na otcov ranč odviezť vo svojom chevrolete, ale ocko bol veľký priaznivec forda a ja som nemala v úmysle počúvať, ako sa celý víkend doťahujú, ktorá značka je lepšia. „Keby si stiahla strechu, dovidel by som ďalej.“

„To je poriadne hlúpy nápad,“ odsekla som a zatvárila som sa znechutene.

Moja poznámka prinútila Bryceu odtrhnúť zrak od vydesených chodcov. „Čo?“

Ukázala som ponad jeho plece. „Existuje dôvod, prečo utekajú. Nemienim nás tomu vystaviť, nech ide o čokoľvek.“

Asi desať kilometrov po tom, čo sme vyrazili na víkendový výlet a vyšli na medzištátnu diaľnicu, sa doprava spomalila. Hýbali sme sa iba štyridsiatkou. Zhruba po piatich kilometroch sme zastali úplne. To bolo pred pol hodinou a odvtedy sme sa nepohli. Dokonca ani vtedy, keď ľudia začali vybiehať z áut.

„Jednoducho choď, Miranda. Dostaň nás odtiaľto, preboha! Nechcem vedieť, pred čím utekajú,“ povedala Ashley a pritom sa pohrávala so svojimi dlhými kučeravými vlasmi. Bola prekrásna ako naša mama: vysoká, štíhla a krehká. Plavé vlasy sa jej vlnili na pleciach a pripomínala mi hlavnú hrdinku z filmu *Modrá lagúna*. Keby bola Ashley do pása nahá, neprekážalo by to. S niekoľkými bodkami lepidla na správnych miestach by jej prsia úplne zahaľovala hriva vlasov.

Keď som vyrastala, žiarlila som na jej prirodzenú krásu. Mala som len stošesťdesiatpäť centimetrov a vyzerala som pri nej zavalitá. Podobala som sa na otca: okrúhla tvár, nudné hnedé oči a gaštanové vlasy... nuž, ockove vlasy boli trochu dočervena, kým neošedivel. Bryce moju postavu nazýval športová, ale on o tom nič nevedel, lebo bol stodeväťdesiatpäťcentimetrový chalan. Jeho basketbalový tréner ho zbožňoval, keď sme však boli spolu, jeho výška len zdôrazňovala, aká som nízka.

„Vieš, pred čím utekajú,“ povedala som a oboma rukami som stisla volant. Len tí, ktorí si to nechceli pripustiť, si neuvedomovali, čo sa okolo nich deje.

Správy o prepuknutí vírusu boli dôvodom, pre ktorý nám zrušili popoludňajšie vyučovanie. Ashley mala na začiatku týždňa skvelý nápad, aby sme na víkend išli k Bobriemu jazeru, a pozvala aj svojho priateľa Stanleyho Coopera. Keďže som ne-

chcela byť piate koleso na voze, pozvala som Brycea, hoci keby sa dozvedel, že s nami ide Cooper, pridala by sa bez ohľadu na moje pozvanie. Najmä keď ocko zistil, že mama odišla z mesta a trval na tom, aby sme prišli. Bryce vedel, že môj vzťah s otcom nebol v poslednom čase najlepší, lebo Bryce vedel o mne všetko. Od druhého ročníka na strednej sme sa dobrovoľne tolerovali. Navzájom sme jeden druhému robili nádherné aj príšerné veci: zobral mi panenstvo a pomohol mi zvládnuť rozvod rodičov, ja som mu nabúrala auto a dala svoje panenstvo. Bryce ma zúrive ochraňoval, asi preto sme skončili na rovnakej výške. Jeho ochránársky inštinkt však nepoháňala žiarlivosť. Skôr sa mi zdalo, akoby ma ochraňoval predou mnou samou. Bryce pracoval na dve zmeny – ako môj frajer a zároveň svedomie – a ja som mu bola za obe funkcie vďačná.

Pokračovali sme v príprave na víkend presne ako všetci ostatní, pretože sme neverili, že by sa niečo také desivé a nebezpečné mohlo dostať až k nám. Tu sa nikdy nič nedialo. Najhoršie, čo sa mne s Ashley stalo, bol rozvod našich rodičov. Okrem toho boli naše životy pomerne nudné a bezstarostné. Často sme o tom žartovali. Počúvali sme príbehy našich kamarátov o príšerných detstvách, o šikanovaní na strednej alebo o otcoch opilcoch či panovačných matkách. Naši rodičia sa pred nami nikdy nehádali. Ich rozvod nás celkom prekvapil.

Ďalší človek na úteku mi oškrel lak. Zatrúbila som. „Idiot!“

„Miranda, nemali by sme spraviť to isté čo oni?“ opýtal sa Bryce.

„Chrobák bol narodeninový darček, ktorý mi otec dal vyrobiť na zákazku, a nikdy by mi neodpustil, keby som prišla bez neho. Navyše, ranč je odtiaľto vzdialený dve hodiny autom. Pešo by sme tam nikdy nedošli.“

Ashley zaborila dokonale upravené nechty do môjho sedadla. „M... nemali by sme sa vrátiť?“

Vyvrátila som oči. „Správaš sa, akoby si nikdy nevidela film o zombiách, Ashley. V meste neprežijeme. Ockov ranč je najlepšie miesto, kde sa môžeme zašiť.“

„Prečo to vravíš? Nie sú tu zombie. To je smiešne!“ odvetila.

„Vypukol vírus. Infikovaní napádajú a hryzú ľudí. Dnes ráno spomínali mŕtvolu. O čo asi ide, Ash? O herpes?“

Ashley sa rezignovane oprela dozadu a prekrížila si ruky na bruchu. Cooper si ju pritúlil, no nikoho tým neoklamal. Z jeho modrých očí bolo jasné, že sa bojí rovnako ako ona, ale to nebolo jediné, čo som videla.

„Nie, Coop,“ povedala som do spätného zrkadla. „Nevystúpiš z auta.“

„A čo moja mama a sestra? Otec s nami nežije. Sú samy. Mal by som sa pokúsiť dostať sa k nim.“

Nadýchla som sa a usilovala som sa nemyslieť na svoju mamu. Bola na Belize s naším nevlastným otcom Rickom. Práve preto sme si naplánovali, že navštívime ocka na ranči. „Bývajú v Texase, Coop. Pôjdeme na ranč, zoberieme si zásoby a potom sa vyberieme za nimi, dobre?“ Klamala som. Cooper to možno vedel tiež, ale otcov ranč bol na severe, všetci utekali na sever, a Cooperova mama so sestrou žili na juhu. Možno by sa o to mohol jedného dňa pokúsiť, no všetci sme videli dosť trhákov o konci sveta, takže sme vedeli, ako sa to vyvinie: masový chaos a vraždenie, kým sa ľudstvo nezdecimuje. Potom sa oživené mŕtvolu začnú presúvať z miest, vtedy už však budeme usadení a dostatočne skúsení vo vraždení zombií. Najprv sme však museli prežiť prvé týždne. Ranč bol najlepšia voľba. Bola to naša jediná šanca.

Muž približne v rovnakom veku ako my nám narazil do dverí, potkol sa a spadol. Stratili sme ho z dohľadu. „Vypadni!“ zakričala som a naklonila som sa, aby som sa mohla pozrieť do očí tomu, kto sa odvážil obťažovať moje trojdňové autičko.